

**Kelecsényi Gabriella:
Vers Az Én Újságomról**

Jaj, hogy lestem én a postást
Játékos kislány koromban
Minden péntek délután;
(Vagy csak álom volna tán?...)
Ha megláttam, hogy futottam
Röpke hajjal, víg kacajjal
Le a rét meredekén,
Kedves lapom kértem én.
És a drága öreg postás
Kötekedett és hamiskás
Pajkos szóval csipkedett:
– Nincs ám újság kisasszonyka,
Író urak azt üzenték,
Mesék kútja befagyott!
Jaj, az öröm elhagyott.
És szememben bánat könnye –
Igazi gyöngy csillogott.
De a kedves jó, öreg
Tréfáját már szánja-bánja,
És táskáját nyitja is,
Óh, a gonosz, a hamis!
Itt van az én szép lapom.
Van öröm, lakodalom,
Mennyi mese, mennyi kép.
Boszorkányhad, törpe nép,
Délceg betűregiment,
Rím a rímre csengve-cseng.
Óh, hogy csüngtem a mesén,
Szép babánál, főzőcskénél,
Labdánál és hintázásnál
Bizony, jobb szerettem én!

Az idő hogy elszaladt.
Mint a hűtlen kis patak,
Tegnap volt, vagy ezer éve,
Hogy a rét meredekén
Röpke hajjal, víg kacajjal
Tárt szívvel futottam én?...
Jaj, hol van a régi kedvem?
Jaj, hol van a mesekertem?
Rég befújta, lám, a hó.
Pihés, hűvös takaró...
Egy maradt meg s ez nem álom:
Újra jön Az Én Újságom,
A kisfiam lesi, várja.
Mikor hozza a postása.
És lobogó aranyhajjal,
Kitárt szívvel, víg kacajjal
Fut a rét meredekén
(Így futottam én szegény!)
S ez talán az élet rendje:
Lelkében az álmok kertje
Bűvös szépen kivirul,
S míg forgatja kedves lapját,
Selyemszállal, aranyszállal
Már kötözik a mesék
(Mint koboldok bűvös körben)
Szívét, lelkét és kezét.

(Új Idők, 1925/I. 396. o.)